

LA VICTÒRIA MORAL

Concerts per Palestina, misèria per Palestina

Jo sóc palestina. Malgrat tenir un nom ben comú entre la meva gent no el puc dir perquè el sistema va més enllà de la Intel·ligència Artificial i l'endemà mateix de fer públiques aquestes paraules podria penjar d'una corda en qualsevol presó jueva. Volia dir-vos en tot cas, abans de ser descoberta i torturada que el protagonisme de Palestina és una fal·làcia. Si llegiu les pàgines de cultura de qualsevol diari mundial, imaginareu que Palestina és recolzada i estimada per la resta de món. Mentida. Cert que moltes nacions organitzen, concerts i manifestacions a favor de Palestina. Certa la bona voluntat dels assistents a aquests actes que acaben la jornada prenen una copa a algun bar. Només volia dir que a Palestina no anem al bar, que Israel ens bombardeja emparant-se en la nit,

en la foscor dels seus sentiments. De veritat que Palestina agraeix la vostra solidaritat però tanmateix cert la inutilitat d'aquesta gestualitat. Els diners que recaptem no arriben o són insuficients, la calor humana que ens transmeteu es refreda durant el camí, un mòbil encès en ple recital no ens aporta ni un gra d'arròs. He perdut els pares, dues germanes i un fill. Si voleu ajudar

de veritat agafeu una arma i veniu. Aleshores em creuré la vostra estima i el vostre suport.

LA RECALCITRANT INJUSTÍCIA ESPANYOLA

El Tribunal Constitucional (els progres) ajorna l'amnistia a Puigdemont

Quina pena divina, humana o prostàtica paguen els membres del Tribunal Constitucional enfront cada pecat comés? Quan confessen que han mentit, o han caigut en la temptació carnal o bancària, quan davant el seu Déu es despullen i imploren la gràcia divina del perdó, quins atenuants supliquen que se'ls tingui en compte?

Mentre exerceixen la seva professió (o poder) no sembla que tinguin la mateixa capacitat pel perdó que imploren al seu Déu. Potser creuen que els infal·libles són ells i no el seu creador, potser creuen que els pecats capitals siguin només una llista per tenir a ratlla als pobres ignorants però que el veritable pecat està en la desobediència cap a ells: el comandament, l'autoritat.

Fa anys, molts anys que Puigdemont –a punt de creuar la frontera– va dir amb la boca petita que, per a ell, Catalunya era independent. Cal tenir-lo gaire temps més menjant musclos a la humida Bèlgica només per la pecaminosa satisfacció personal dels jutges? Naturalment es van cobrir les espatlles i van acusar al President català dels pitjors crims (crims oficials) com la sedició, la voluntat de trencar la unitat espanyola. Tots sabem que les acusacions

són falses o en tot cas agafades pels pèls. Puigdemont en un país seriós fa dies que estaria a casa seva però la justícia espanyola insisteix en el seu error, sense por, sense vergonya, amb l'orgull dels justiciers. Mal anem quan la justícia es torna venjativa.